

САМОЙЛЕНКО О. А.,

orcid.org/0000-0002-8925-4116

доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри оперативно-
розшукової та поліцейської діяльності
(Національний університет
«Одеська юридична академія»)

КРИЖАНОВСЬКА О. В.,

orcid.org/0000–0002-3423-6682

кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри адміністративного
права і процесу
(Одеський державний університет
внутрішніх справ)

ДОМНІЦАК В. В.,

orcid.org/0000-0001-7469-0073

кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри адміністративно-
правових дисциплін
(Одеський державний університет
внутрішніх справ)

УДК 354.039:355:005.8

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.6.70>

**ОСОБЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕЖИМУ ДЕРЖАВНОЇ ТАЄМНИЦІ
ПРИ ВИКОНАННІ ТАКТИКО-СПЕЦІАЛЬНИХ ЗАВДАНЬ
(З УРАХУВАННЯМ ВІЙСЬКОВО-ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ)**

У статті здійснено комплексне теоретико-прикладне дослідження особливостей забезпечення режиму державної таємниці під час виконання тактико-спеціальних завдань підрозділами Національної гвардії України в умовах воєнного стану. Обґрунтовано, що трансформація безпекового середовища та зміна характеру загроз зумовили докорінне переосмислення традиційної моделі охорони секретної інформації, яка поступово еволюціонувала від формально-документального підходу до інтегрованої системи інформаційної безпеки, безпосередньо пов'язаної з процесами оперативного планування, управління та реалізації службово-бойових завдань.

У роботі проаналізовано зміст і структуру відомостей, що становлять державну таємницю у сферах оборони та державної безпеки, зокрема інформації про стратегічні й оперативні плани, систему управління військами, дислокацію підрозділів, озброєння, матеріально-технічне забезпечення, особовий склад, фінансування, а також організацію і методи здійснення руху опору. Наголошено, що в умовах воєнного стану зазначені відомості набувають підвищеної тактичної чутливості, а їх розголошення здатне спричинити непропорційно тяжкі наслідки як для національної безпеки, так і для безпеки особового складу.

На підставі узагальнення практики діяльності підрозділів НГУ виокремлено базові групи оперативно небезпечних ситуацій, у межах яких ризик витоку секретної інформації істотно зростає: ситуації первинного контакту та оцінки ризиків; контролю та примусового впливу; динамічного переслідування; кризового та переговорного реагування; а також ситуації надвисокого рівня загрози, пов'язані з реалізацією спеціальних і бойових операцій. Для кожної з визначених груп охарактеризовано типові тактико-спеціальні завдання та відповідні інформаційні ризики.

Доведено, що режим державної таємниці у діяльності Національної гвардії України має двоїсту правову й функціональну природу, оскільки спрямований не лише на охорону державних інтересів, а й на безпосереднє забезпечення виживання, безпеки та бойової стійкості особового складу. Зроблено висновок, що ефективне дотримання вимог секретності є системоутворюючим чинником тактико-спеціальної діяльності підрозділів сектору безпеки і оборони та необхідною умовою стійкого управління в умовах високої динаміки оперативної обстановки, інформаційного протиборства і міжвідомчої взаємодії.

У роботі обґрунтовується необхідність формування комплексного підходу до забезпечення інформаційної безпеки, який поєднує правові механізми, тактичні алгоритми дій, професійну підготовку особового складу та належний рівень інформаційної дисципліни з урахуванням специфіки військово-правоохоронної діяльності Національної гвардії України.

Ключові слова: *воєнний стан, державна таємниця, Національна гвардія України (НГУ); оперативно-тактичні ситуації, тактико-спеціальні завдання, спеціальна операція, національна безпека, правоохоронна діяльність.*

Samoylenko O. A., Kryzhanivska O. V., Domnitsak V. V. Features of Ensuring the State Secret Regime during the Execution of Tactical-Special Tasks (with Regard to the Military-Law Enforcement Activities of the National Guard of Ukraine)

The article provides a comprehensive theoretical and applied analysis of the peculiarities of ensuring the regime of state secrecy during the execution of tactical and special tasks by units of the National Guard of Ukraine under martial law. It is substantiated that the transformation of the security environment and the changing nature of threats have led to a fundamental rethinking of the traditional model of protecting classified information, which has gradually evolved from a formal document-based approach into an integrated system of information security directly linked to operational planning, command and control processes, and the implementation of service-combat missions.

The study analyzes the content and structure of information constituting state secrets in the fields of defense and state security, including data on strategic and operational planning, command and control systems, unit deployment, armaments, logistical support, personnel, financing, as well as the organization and methods of resistance movements. It is emphasized that under martial law such information acquires increased tactical sensitivity, while its disclosure may lead to disproportionately severe consequences both for national security and for the safety of personnel.

Based on the generalization of practical experience of NGU units, the article identifies key groups of operationally hazardous situations in which the risk of classified information leakage significantly increases: situations of initial contact and risk assessment; control and coercive influence; dynamic pursuit; crisis and negotiation response; as well as situations of an extremely high threat level associated with the conduct of special and combat operations. For each group, typical tactical-special tasks and corresponding information risks are characterized.

It is proven that the regime of state secrecy in the activities of the National Guard of Ukraine has a dual legal and functional nature, as it is aimed not only at protecting state interests but also at directly ensuring the survivability, safety, and combat resilience of personnel. The article concludes that effective compliance with secrecy requirements constitutes a system-forming factor of tactical-special activities within the security and defense sector and a necessary condition for stable command and control under conditions of high operational dynamics, information confrontation, and interagency interaction.

The study substantiates the necessity of forming a comprehensive approach to information security that integrates legal mechanisms, tactical action algorithms, professional training of personnel, and a proper level of information discipline, taking into account the specific features of the military-law-enforcement activities of the National Guard of Ukraine.

Key words: *martial law, state secrecy, National Guard of Ukraine (NGU), operational-tactical situations, tactical-special tasks, special operation, national security, law enforcement activity.*

Вступ. У сучасному воєнному дискурсі забезпечення режиму державної таємниці стає фундаментом національної безпеки. В умовах дії воєнного стану традиційна парадигма захисту секретної інформації зазнає докорінної трансформації, перейшовши з площини фізичного збереження документа у площину забезпечення ефективності виконанні тактико-спеціальних завдань підрозділами сил безпеки та оборони, стала засобом корекції операційної реальності в державі. Наочно демонструє актуальність дослідження питань забезпечення режиму секретності нещодавній приклад її порушення, коли під час виконання тактико-спеціального заходу (нагородження особового складу в прифронтовій зоні), був нанесений удар по шикуванню 128-ї окремої гірської штурмової бригади в Запорізькій області. Подія викликала значний резонанс і стала однією з найбільш жорстоких атак на військових під час мирної церемонії в умовах фронту [1].

Постановка завдання. В Стратегії забезпечення державної безпеки, затвердженою Указом Президента України від 16 лютого 2022 року № 56/2022 серед напрямів державної політики у сфері забезпечення державної безпеки значиться: 1) розмежування повноважень та завдань між суб'єктами сектору безпеки й оборони, удосконалення взаємодії, у тому числі інформаційного обміну, та координації дій між ними, а також з іншими державними органами; 2) приєднання до міжнародних програм співробітництва, урахування міжнародного досвіду щодо функціонування системи державного управління, упровадження нових гнучких підходів до забезпечення державної безпеки стосовно охорони інформації з обмеженим доступом [2]. Згідно п. 24 Стратегії основними завданнями державної політики у сфері забезпечення державної безпеки є: упровадження гармонізованих зі стандартами безпеки НАТО та ЄС механізмів функціонування системи забезпечення безпеки державної таємниці та службової інформації, що включає технічний і криптографічний захист інформації, з урахуванням трансформації безпекового простору України [2].

При цьому питання нормативно-правового забезпечення функціонування режиму секретності та захисту державної таємниці розглядалися багатьма науковцями (І. Арістова, О. Дзьобань, І. Костенко, Ю. Погасій, Є. Толстяков, О. Семенюк, М. Швець). Кожний науковець намагався розкрити питання цієї тематики загалом або враховуючи специфіку діяльності працівника режимно-секретного відділу. Так, О. Семенюк досліджуючи поняття «державна таємниця», аналізує зміст і правове тлумачення державної таємниці в контексті національної безпеки [3]. Ми вважаємо, що в умовах воєнного стану відомості про дислокацію, озброєння, засоби управління, плани підготовки та проведення спеціальних операцій, а також інша інформація, використання якої безпосередньо забезпечує вирішення актуальних тактико-спеціальних завдань органами сектору Сил безпеки і оборони України, набувають якісно нового значення як об'єкт правового та тактико-операційного захисту. Аналіз

наукових джерел свідчить про відсутність комплексних міждисциплінарних досліджень, у яких режим державної таємниці розглядався б крізь призму тактико-спеціальної діяльності військово-правоохоронного органу сектору безпеки і оборони, з урахуванням операційних ризиків, динаміки бойової обстановки та специфіки ухвалення тактичних рішень.

Мета статті полягає у комплексному аналізі та концептуальному осмисленні специфіки забезпечення режиму державної таємниці під час виконання тактико-спеціальних завдань підрозділами Національної гвардії України з урахуванням особливостей її військово-правоохоронної діяльності, динаміки оперативної обстановки та підвищених інформаційних ризиків в умовах воєнного стану.

Результати дослідження. Для розуміння специфіки секретності необхідно чітко визначити суб'єктний статус НГУ. Відповідно п. 16 ст. 1 Закону України «Про національну безпеку України», сектор безпеки і оборони представляє собою систему органів державної влади, Збройних Сил України (ЗСУ), інших утворених відповідно до законів України військових формувань, правоохоронних та розвідувальних органів, державних органів спеціального призначення з правоохоронними функціями, сил цивільного захисту, оборонно-промислового комплексу України, діяльність яких перебуває під демократичним цивільним контролем і відповідно до Конституції та законів України за функціональним призначенням спрямована на захист національних інтересів України від загроз, а також громадяни та громадські об'єднання, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки України [4]. Тому сили безпеки і оборони – це по-суті сильно розгалужена система, що включає: 1) сили оборони (ЗСУ, Держспецтрансслужба тощо); 2) сили безпеки (правоохоронні органи, спецслужби); 3) оборонно-промисловий комплекс та органи управління.

Відповідно ч. 1 ст. 8 Закону України «Про Національну гвардію України»[5] НГУ є військовим формуванням з правоохоронними функціями, що входить до системи Міністерства внутрішніх справ України і призначено для виконання завдань із захисту та охорони життя, прав, свобод і законних інтересів громадян, суспільства і держави від кримінальних та інших протиправних посягань, охорони громадської безпеки і порядку та забезпечення громадської безпеки, а також у взаємодії з правоохоронними органами – із забезпечення державної безпеки і захисту державного кордону, припинення терористичної діяльності, діяльності незаконних воєнізованих або збройних формувань (груп), терористичних організацій, організованих груп та злочинних організацій. Наведене свідчить про те, що на відміну від суто військових чи суто правоохоронних структур, НГУ має «гібридний» статус. У мирний час вона фокусується на правоохоронній діяльності, а з моменту введення воєнного стану – підпорядковується Головнокомандувачу ЗСУ та виконує завдання у складі сил оборони. Це створює два рівні забезпечення секретності: службова та державна таємниці (на правоохоронному та військовому рівнях).

Виходячи зі змісту Закону України «Про державну таємницю»[6], під час реалізації тактико-спеціальних завдань НГУ секретною є інформація в двох наступних сферах:

1) у сфері оборони, зокрема: зміст стратегічних і оперативних планів та інших документів бойового управління; підготовку та проведення військових операцій; стратегічне та мобілізаційне розгортання військ; організацію, чисельність, дислокацію, бойову і мобілізаційну готовність, бойову та іншу військову підготовку, озброєння та матеріально-технічне забезпечення Збройних Сил України та інших військових формувань; особовий склад Сил спеціальних операцій ЗСУ та співробітників, які працювали на конфіденційній основі; фінансування та матеріально-технічне забезпечення руху опору, оперативний резерв та мережу осередків руху опору;

2) у сфері державної безпеки та охорони правопорядку: дані про особовий склад органів оперативно-розшукової, розвідувальної та контррозвідувальної діяльності; засоби, плани, організацію, фінансування та матеріально-технічне забезпечення зазначених органів; форми, методи і результати їхньої діяльності; осіб, які співпрацюють або раніше співпрацювали на конфіденційній основі; організацію режиму секретності в державних органах, на підприємствах та в установах; державні програми, плани та заходи у сфері охорони

державної таємниці; організацію, зміст, стан і плани розвитку технічного захисту секретної інформації. Конкретні відомості можуть бути віднесені до державної таємниці за ступенями «особливої важливості», «цілком таємно» або «таємно» лише за умови, що їх розголошення завдає шкоди інтересам національної безпеки та відповідає вимогам Закону України «Про доступ до публічної інформації».

У практичній площині це означає, що будь-яке порушення режиму секретності не лише шкодить національній безпеці, а й прямо впливає на ефективність виконання тактико-спеціальних завдань. Фактично, дотримання режиму державної таємниці стає невід'ємним компонентом планування та реалізації операцій, інтегруючись із фізичною підготовкою та тактичними алгоритмами дій. Крім того у діяльності підрозділів НГУ в умовах воєнного стану тактико-спеціальні завдання виконуються в ситуаціях тактичного ризику, що поєднують фізичний ризик, правові обмеження та підвищену чутливість інформації. Режим державної таємниці в цих умовах стає не допоміжним, а системоутворюючим елементом тактики реагування.

У сучасних умовах воєнного стану особливого значення набуває перехід від фрагментарної, ситуативної координації суб'єктів сектору безпеки і оборони до інституціоналізованої моделі спільних дій, побудованої на засадах єдиного командування (С2), уніфікованих стандартних операційних процедур (SOP) та інтегрованих каналів управління й обміну інформацією. Відсутність єдиних процедур і прозорих механізмів міжвідомчої взаємодії зумовлює не лише управлінські та процесуальні ризики, а й істотно підвищує вразливість інформаційного середовища під час проведення спеціальних і стабілізаційних операцій, особливо на прифронтових і деокупованих територіях [7, с.404]. У такому вимірі режим державної таємниці постає не як ізольований правовий інститут, а як складова загальної архітектури воєнно-стабілізаційного управління, що має бути інтегрована у тактичні алгоритми дій, систему підзвітності та механізми контролю доступу до інформації. Зазначений підхід повністю відповідає специфіці військово-правоохоронної діяльності Національної гвардії України, яка у змішаних операціях одночасно функціонує в межах військового управління та реалізації правоохоронних функцій, що об'єктивно зумовлює підвищені вимоги до інформаційної дисципліни, режиму секретності та міжвідомчої узгодженості дій.

У наукових дослідженнях, присвячених проблематиці міжвідомчої взаємодії в умовах воєнного стану, обґрунтовується, що ефективність виконання службово-бойових і стабілізаційних завдань безпосередньо залежить від рівня узгодженості дій Національної поліції України та Національної гвардії України, особливо на деокупованих територіях. Наголошується, що спільні заходи із забезпечення публічного порядку, охорони стратегічних об'єктів, проведення фільтраційних і стабілізаційних дій потребують чіткого розмежування повноважень, єдиного управлінського центру та контрольованого обміну інформацією [8, с.107]. За таких умов режим державної таємниці набуває міжвідомчого виміру, оскільки витік відомостей про сили, засоби, маршрути, місця дислокації або порядок взаємодії підрозділів може істотно ускладнити відновлення безпекового середовища та створити додаткові загрози для особового складу й цивільного населення на звільнених територіях.

З урахуванням практики діяльності НГУ доцільно виділити такі базові групи ситуацій із відповідними ризиками, тактико-спеціальними завданнями та ризиками розголошення державної таємниці.

1. Ситуації первинного контакту та оцінки ризиків. Характеризуються високим рівнем невизначеності обстановки та дефіцитом вхідної інформації (типова для ситуацій перевірка підозрілих осіб або транспортних засобів). Тут реалізується фаза «Нагляду» (OODA), де оцінка часового ресурсу є особливо важливою для запобігання нападу. Інформаційна стриманість (особливо стосується каналів управління БПЛА, частоти роботи засобів РЕБ підрозділів НГУ, координат групи) стає частиною не тільки тактичного маневру, а й способом забезпечення відповідного режиму таємності. Типові тактико-спеціальні завдання:

– зупинка та перевірка осіб або транспортних засобів у зоні бойових дій або поблизу критичної інфраструктури;

– перевірка повідомлень про підозрілу активність, диверсійні прояви, коригування вогню;

– встановлення особи, її можливих зв'язків та намірів.

Ризики розголошення інформації, що віднесено до державної таємниці: передача даних про маршрути патрулювання, блокпости, час несення служби через відкриті канали зв'язку; фіксація дій поліції на відео з подальшим поширенням у соціальних мережах; витік інформації про алгоритми перевірки та реагування. Рівень ризику розголошення інформації можна оцінити як середньовисокий, що зумовлено кореляцією із насиченістю інформаційного середовища подібною інформацією та цифровою дисципліною особового складу.

2. Ситуації контролю та примусового впливу. Ситуації безпосереднього фізичного протистояння, де правова субсидіарність стикається з фізичним опором (як правило в ситуаціях затримання осіб, оголошених у розшук, фізичне обмеження волі). Ситуація характеризується швидким переходом від вербальної деескалації до технічного контролю (кайданки). Поширення інформації про діяльність поліції має супроводжуватися суворою інформаційною заборонаю. Типові тактико-спеціальні завдання можна представити як:

– затримання озброєних або підозрюваних у диверсійній діяльності осіб;

– конвоювання та ізоляція затриманих;

– забезпечення безпеки під час проведення спеціальних слідчих або оперативних дій.

Ризики розголошення: витік інформації про склад групи затримання, оснащення, тактичні побудови; розкриття методів примусу та технік фізичного впливу; несанкціоноване поширення службової інформації після завершення операції. Рівень ризику розголошення оцінюємо як середньовисокий. Інформація має безпосередній вплив на безпеку особового складу та подальші операції.

3. Ситуації динамічного переслідування. Характеризуються граничним дефіцитом часу на прийняття рішення та швидкою зміною локацій (типова при переслідуванні авто, блокування шляхів відходу чи робота в «сірій зоні» або лісистій місцевості). Тут правило «дистанція=час» працює в просторовому масштабі. Акцент на забезпеченні режиму секретності під час координації виконавців операції із центром керування.

Типові тактико-спеціальні завдання можна представити як:

– переслідування підозрюваних у диверсійній або терористичній; діяльності

– реагування на спроби прориву блокпостів;

– забезпечення безпеки евакуаційних заходів.

Ризики розголошення: перехоплення радіообміну або мобільного зв'язку; розкриття маршрутів пересування сил реагування; використання противником відкритих цифрових слідів для коригування дій. Рівень ризику витоку інформації дуже високий, такий витік інформації щодо діяльності НГУ має негайні тактичні наслідки.

4. Ситуації кризового та переговорного реагування. Потребують максимальної концентрації на деескалації та психологічному впливі. Як правило характеризує події, пов'язані із забарикадованими особами, погрозами самогубства, відтермінуванням активного захоплення особи. Час тут виступає інструментом діяльності. Конфіденційність стратегічного напряму переговорів впливатиме на їх результат. Типові тактико-спеціальні завдання:

– переговори із захоплювачами заручників;

– нейтралізація осіб у стані афекту або під впливом бойового стресу;

– стабілізація масових заворушень в умовах воєнного стану;

– охорона об'єкта тощо.

Ризики розголошення: витік план-схем (підземних комунікацій атомних і гідроелектростанцій, уразливих (критичних) елементів периметру охорони, інженерних та технічних рішень систем безпеки) стратегії переговорів; публічне розкриття планів силового варіанту реагування; тиск через інформаційні канали. Рівень ризику витоку секретної інформації можна оцінити як високий, особливо щодо стратегічної інформації.

Окрему групу підвищеного оперативного ризику становлять ситуації масових заворушень, у межах яких до виконання завдань із відновлення публічної безпеки та стабілізації

обстановки залучаються підрозділи Національної гвардії України. Планування застосування сил і засобів НГУ у таких умовах здійснюється з урахуванням масштабу події, рівня агресивності натовпу та можливості подальшої ескалації насильства, що зумовлює формування відповідного тактичного угруповання. Підрозділи Національної гвардії забезпечують посилення бойових порядків, створення резервів, охорону зовнішнього периметру та реагування на надзвичайні ситуації, у тому числі у разі застосування учасниками заворушень вогнепальної зброї або вибухових пристроїв [9, с.69]. Ефективність таких дій безпосередньо залежить від стійкого управління, міжвідомчої координації та суворого дотримання режиму секретності, оскільки витік інформації про чисельність, маршрути маневру або структуру резервів може мати критичні наслідки для безпеки особового складу та цивільного населення.

5. Ситуації надвисокого рівня загрози (реалізація спеціальних операцій, відсіч збройної агресії, бойові дії). Максимальний рівень ескалації. Перспективні для подальшого розроблення тактико-спеціальних прийомів роботи із врахування аспектів координації та взаємодії із НПУ, ЗСУ, СБУ. Характеризується максимальним рівнем секретності (чисельність зведених загонів, наявність іноземного озброєння, плани контрнаступу, навіть метадані з телефонів бійців, які дозволяють ворогу нанести упереджувальний артилерійський удар, можуть бути віднесені до державної таємниці, також поширенням інформації, що відноситься до державної таємниці, вважається публікація фото/відео з місця до завершення операції, поширення планів операцій, відомостей про учасників). Дотримання режиму секретності забезпечує на 100% ефективність операції. Типові тактико-спеціальні завдання НГУ реалізуються в межах участі у контрдиверсійних операціях; забезпечення правопорядку під час спеціальних військових заходів; проведенні фільтраційних та стабілізаційних заходів на деокупованих територіях. Ризики розголошення стосуються інформації міжвідомчого характеру; можлива компрометація спільних планів. Такий витік інформації має довгострокові наслідки для національної безпеки.

Висновки. Таким чином, забезпечення режиму державної таємниці у діяльності підрозділів Національної гвардії України в умовах воєнного стану набуває якісно нового змісту, виходячи за межі традиційного адміністративно-правового інституту охорони інформації. У сучасному безпековому середовищі державна таємниця трансформується в елемент оперативно-тактичної системи, що безпосередньо впливає на планування, організацію та реалізацію тактико-спеціальних завдань. Її дотримання перестає мати виключно формально-правове значення та перетворюється на чинник бойової стійкості, оперативної переваги й збереження людських ресурсів.

Встановлено, що ризик розголошення інформації у діяльності НГУ перебуває у прямій залежності від рівня ескалації оперативної обстановки, характеру завдань і ступеня міжвідомчої взаємодії. За таких умов режим секретності функціонує не як статичний набір обмежень, а як динамічна система, що потребує гнучкого застосування залежно від конкретної тактичної ситуації – від превентивних заходів і стабілізаційних дій до реалізації спеціальних і бойових операцій. Особливість правового статусу НГУ як військового формування з правоохоронними функціями зумовлює необхідність постійного балансування між вимогами публічності, притаманними сфері цивільного управління, та режимом повної інформаційної ізоляції, характерним для воєнного управління.

Доведено, що в умовах воєнного стану ефективність діяльності НГУ значною мірою залежить від рівня інституціоналізації міжвідомчої взаємодії, у межах якої режим державної таємниці набуває міждисциплінарного характеру. Витік навіть фрагментарних відомостей щодо чисельності, маневру, резервів або алгоритмів взаємодії може мати непропорційно тяжкі наслідки, зокрема у стабілізаційних операціях на деокупованих територіях та під час припинення масових заворушень. Це свідчить про необхідність інтеграції вимог секретності безпосередньо у стандартні операційні процедури, систему управління та підготовку особового складу.

Отже, режим державної таємниці у тактико-спеціальній діяльності Національної гвардії України слід розглядати як комплексний правовий і тактичний інструмент, що забезпечує

не лише захист державних інтересів, а й стійкість системи безпеки в умовах високої невизначеності, інформаційного протистояння та постійної зміни оперативної обстановки. Її ефективна реалізація є необхідною умовою досягнення балансу між правопорядком і воєнною доцільністю, що в умовах воєнного стану набуває визначального значення для збереження контролю над безпековим простором держави.

Список використаних джерел:

1. Ракетний удар по війнах 128-ї бригади, яких зібрали на нагородження: все, що відомо про трагедію на Запоріжжі / ТСН [Електронний ресурс]. URL: https://tsn.ua/exclusive/raketniy-udar-po-voinah-128-yi-brigadi-yakih-zibrali-na-nagorodzhennya-vse-scho-vidomo-pro-tragediyu-na-zaporizhzh-2444011.html?utm_source=chatgpt.com
2. Стратегія забезпечення державної безпеки: Указ Президента України від 16.02.2022 р. № 56/2022. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/562022-41449>
3. Семенюк О.Г. Теоретико-правовий аналіз поняття державної таємниці. *Інформація і право*. 2016. № 3 (18). С. 18–26. URL: [https://doi.org/10.37750/2616-6798.2016.3\(18\).272966](https://doi.org/10.37750/2616-6798.2016.3(18).272966).
4. Про національну безпеку України: Закон України від 21.06.2018 р. № 2469-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19?find=1&text=%D1%81%D0%B8%D0%BB%D0%B8#w1_2
5. Про Національну гвардію України: Закон України 13.03.2014 р. № 876-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/876-18#Text>
6. Про державну таємницю: Закон України 21.01.1994 р. № 3855-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3855-12#Text>
7. Крижановська О.В. Взаємодія Національної поліції з силами безпеки та оборони як основа правопорядку в умовах воєнного стану. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2025. №7. С.401-405. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2025-7/93>
8. Коломієць Ю. М. Взаємодія Національної поліції та Національної гвардії України під час воєнного стану: особливості виконання завдань на деокупованих територіях. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2024. № 4. С. 103-108. DOI <https://doi.org/10.32850/sulj.2024.4.18>
9. Кубасенко А., Ульянов О., Крижановська О. Превентивна діяльність підрозділів Національної поліції України : навчально-методичний посібник Нац. ун-т «Одеська юридична академія». Одеса : Юридична література, 2024. 128 с.

Дата першого надходження рукопису до видання: 27.11.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 15.12.2025

Дата публікації: 31.12.2025

